

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **M. H.**
zastoupen advokátem JUDr. Lubomírem Málkem
se sídlem AK v Havlíčkově Brodě, Horní č. p. 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

za účasti
1. E.ON Distribuce, a.s.
se sídlem Lidická 36, 659 44 Brno
2. Česká telekomunikační infrastruktura a.s.
se sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3
3. ČEPS, a.s.
Elektrárenská 774/2, 101 52 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č.j. KUJI 53908/2017,
sp. zn. OUP 216/2017 No-2,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, Městského úřadu Havlíčkův Brod, jeho stavebního úřadu, ze dne 17. 5. 2017, č.j.: MHB_ST/419/2017/Ve, JID: 33448/2017/muhb, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla o dva roky ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí prodloužena platnost územního rozhodnutí, které vydal správní orgán I. stupně, jeho stavební úřad (dále „*správní orgán I. stupně*“ nebo „*stavební úřad*“) dne 8. 4. 2015 pod č.j. ST/35/2015/Ve na stavbu označenou „**V1317/1318 a V1389/1390 – PŘELOŽKY ČEPS Havlíčkův Brod, Suchá, Mírovka**“, (dále jen „*stavba*“), na pozemcích parc. č. 1553, 1583, 1584, 1587, 1588 v katastrálním území Suchá u Havlíčkova Brodu a na pozemcích parc. č. 983/21 a parc. č. 997 v katastrálním území Mírovka. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých vlastnických právech, když se povolenou stavbou zhorší obdělávatelnost jeho polí, a tím dojde ke snížení jejich hodnoty. Vadu rozhodnutí spatřoval v nesprávném posouzení naplnění podmínek pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 4. 2015, č.j. ST/35/2015/Ve, dále jen „*územní rozhodnutí*“), respektive v jeho nepřezkoumatelnosti, a to z následujících důvodů.
3. Dle ustanovení § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, dále jen „*stavební zákon*“, nelze územní rozhodnutí prodloužit za všech okolností, ale jen na základě odůvodněné žádosti. Tato podmínka nebyla splněna, neboť žádost o prodloužení územního rozhodnutí tento zákonný požadavek nenaplněovala. Obsahovala totiž tvrzení, že se žalobcem ještě nebylo dokončeno majetkoprávní projednání před vlastním zahájením stavby. Tento důvod shledal žalobce jako zkreslený a nepravdivý. K tomu dále uvedl, „*Je pravdou, že můj souhlas s provedením stavebních prací společnost E.ON Distribuce, a.s., nemá. Nijak se mnou o jeho udělení ale ani nejedná. Proto prodloužení územního rozhodnutí z tohoto důvodu nepotřebuje. Jiná věc by byla, kdy o tom se mnou intenzivně jednala. S mým právním zástupcem vedli korespondenci naposledy v březnu 2016, tedy cca 1 rok před podáním žádosti o prodloužení územního rozhodnutí. Navíc společnost E.ON Distribuce, a.s. věc měla z majetkového hlediska mít projednanou ještě před podáním žádosti o vydání územního rozhodnutí. Doklad prokazující vlastnické či jiné potřebné právo měla dle ust. § 86 odst. 2 písm. a) mít již při podání žádosti o vydání územního rozhodnutí. Sám žalovaný se k tomuto mému odvolacímu důvodu blíže nevyjádřil. V odůvodnění svého rozhodnutí pouze obecně konstatoval, že správní uvážení stavebního úřadu o věci samé, jakož i o jejích jednotlivých otázkách včetně výhrad – námitek účastníků řízení, nevybočilo z mezí a hledisek daných zákonem, kdy v rámci toho byl splněn i požadavek na proporcionální (přiměřené) rozhodování stavebního úřadu ve vztahu ke skutkovým a právním okolnostem daného případu. Uvedl, že v rámci odvolacího řízení nezjistil žádné skutečnosti odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí, a že základním smyslem prodloužení platnosti územního*

rozhodnutí je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného pravomocného územního rozhodnutí. Konečně uvedl, že odvolatel nepředložil nic, co by svědčilo o tom, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno na úkor mých práv. Tedy neuvedl nic, co by mělo přímý vztah k mým odvolacím námitkám. Proto jeho rozhodnutí považuji za nepřezkoumatelné.“

4. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit.
5. Sdělením ze dne 5. 2. 2018 žalobce k věci ještě dodal, že jeho žalobním důvodem je skutečnost, že „prodloužení územního rozhodnutí je možné jen na základě důležitého důvodu, což zde nebylo splněno.“ Odkazoval přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č.j. 9 As 74/2012-45, konkrétně pak na jeho část, podle které „Účelem časového omezení je, aby bylo se stavbou započato v aktuálním, reálném čase. Jedině tak lze eliminovat nežádoucí důsledky plynutí času, kdy by bylo možno postavit stavbu např. po deseti či dvaceti letech od získání stavebního povolení, ačkoli se již mohly zásadním způsobem změnit např. podmínky v území či požadavky na projektovou dokumentaci a technické parametry u mnohých staveb“ a ze dne 23. 8. 2017, č.j. 2 As 26/2017-44, v němž je řešen Nejvyšším správním soudem obdobný případ (k tomu ještě dále); všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 22. 9. 2017. Odkázal v něm na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, konkrétně na stranu 3, kde se měl vypořádat s otázkami týkajícími se nesplnění podmínky pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle ustanovení § 93 odst. 3 stavebního zákona.
7. K námitce žalobce, že žadatel o územní rozhodnutí měl mít věc projednanou z majetkoprávního hlediska ještě před podáním žádosti o jeho vydání dle ustanovení § 86 odst. 3 stavebního zákona, žalovaný uvedl, že je třeba na toto ustanovení nahlížet tak, že stavební úřad zjistí, zda je dán zvláštním zákonem stanovený účel vyvlastnění a podmínky pro vyvlastnění dále nezkoumá. Tato otázka je následně řešena příslušným vyvlastňovacím úřadem v rámci vyvlastňovacího řízení. Žalovaný citoval příslušnou právní úpravu ustanovení § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), a z ní dovodil závěr, že územní rozhodnutí je jedním z podkladů pro vyvlastňovací řízení, ve kterém se až projedná omezení vlastnického práva, v daném případě žalobce.
8. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žaloba není důvodná, a proto ji navrhoval zamítnout.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení.

9. E.ON Distribuce, a.s., která byla ve správním řízení zastoupena obchodní společností E.ON, Česká republika, s.r.o., IČO 25733591, se sídlem F. A. Gerstnera 2151, 370 01 České Budějovice, se k žalobě nevyjádřila, pouze se přihlásila za osobu zúčastněnou na řízení. Stejně tak učinila obchodní společnost Česká telekomunikační infrastruktura a.s., se sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3. Obchodní společnost ČEPS, a.s., se sídlem Elektrárenská 774/2, 101 52 Praha 10, ve svém vyjádření ze dne 15. 10. 2017 k věci uvedla, že žalované rozhodnutí se sice týká stavby v majetku E.ON Distribuce, a.s., avšak tato stavba je přeložkou vedení distribuční soustavy, která je požadována po E.ON Distribuci, a.s., ze strany ČEPS, a.s., jako stavba podmiňující následnou možnost realizace stavby označení Vedení 400 kV – V413 smyčka HBM, plánovaného vedení

přenosové soustavy ČR, jejímž vlastníkem a provozovatelem je ve smyslu § 24 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ČEPS, a.s.

V. Jednání před krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

VI. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

A. Skutkový stav věci

11. Dne 24. 1. 2017 požádala obchodní společnost E. ON Distribuce, a.s., v zastoupení obchodní společnosti E.ON Česká republika, s.r.o., příslušný stavební úřad o prodloužení platnosti územního rozhodnutí ze dne 8. 4. 2015, č.j. ST/35/2015/Ve. V žádosti popsala rozsah umístěné stavby a odůvodnila ji tím, že *„doposud nebylo dokončeno majetkoprávní projednání s vlastníkem pozemků panem H.“* O prodloužení platnosti územního rozhodnutí bylo žádáno v délce dvou roků.
12. Stavební úřad oznámil dne 24. 4. 2017 zahájení řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí žalobci, dalším účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy s tím, že mají možnost podat do 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení námítky, připomínky a závazná stanoviska. Žalobcem podané námítky ze dne 5. 5. 2017 obsahovaly tvrzení, že žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nebyla dostatečně odůvodněna a neopírá se o žádné výjimečné důvody. Podmínky pro vydání požadovaného rozhodnutí nebyly dle jeho názoru splněny, jelikož k realizaci stavby na svém pozemku nedal souhlas, ani nebyl omezen věcným břemenem. Namítal, že stavbou dalších sloupů elektrického vedení mu bude trvale znemožněno ošetřování polí. Žádný další subjekt se k předmětu řízení nevyjádřil.
13. Dne 17. 5. 2017 vydal stavební úřad pod č.j. MHB_ST/419/2017/Ve, rozhodnutí, kterým vyhověl shora zmíněné žádosti, když platnost předmětného územního rozhodnutí prodloužil o 2 roky. Konstatoval v něm, že předpoklady, za kterých bylo územní rozhodnutí vydáno, zůstaly nezměněny, zejména zůstala v platnosti závazná stanoviska dotčených orgánů veřejné správy. V zájmovém území stavby se nezměnila příslušná územně plánovací dokumentace, tj. územní plán Havlíčkův Brod. Odůvodnění žádosti uznal stavební úřad za dostatečné, když je spatřoval *„v nedokončení majetkoprávního projednání před vlastním zahájením stavby.“* Pokud šlo o námítky týkající se souladu záměru stavby s hledisky stanovenými v § 90 stavebního zákona, poukázal na to, že byly řešeny v územním řízení, že se nejedná o opakované územní řízení. Zdůraznil, že v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se posuzuje zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného pravomocného územního rozhodnutí. Námítky žalobce ohledně jím nevydaného souhlasu či znemožnění ošetření polí považoval za zcela irelevantní.
14. V odvolání proti rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí žalobce uvedl stejné námítky, které uvedl i v nyní podané žalobě. Zastával v něm v podstatě stanovisko, že platnost územního rozhodnutí nešla prodloužit bez toho, aniž by žadatel disponoval potřebným souhlasem či jiným právem k pozemkům potřebným ke stavbě a že

prodloužení platnosti územního rozhodnutí bylo povoleno bez toho, aniž by byl pro to důležitý důvod.

15. Žadatel o prodloužení platnosti územního rozhodnutí společnost E.ON Distribuce, a.s., se vyjádřil k odvolání následovně.
16. Předně uvedl, že podle ustanovení § 2 odst. 2 a § 3 odst. 2 zákona č. 458/2000Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v platném znění, se distribuce elektřiny uskutečňuje ve veřejném zájmu. V přezkoumávané věci jde o distribuční soustavu provozovanou ve veřejném zájmu. A žadatel pokračoval:
*„Existence pravomocného územního rozhodnutí je jedním z nutných předpokladů pro realizaci konkrétního záměru na cizí nemovitosti a podmínkou pro zahájení vyvlastňovacího řízení ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění) v platném znění.
 Pro provádění stavby, která je součástí distribuční soustavy, lze vlastnické právo, či jiné věcné právo k pozemku či stavbě vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění – zákon č. 184/2006 Sb. ve znění úpravy č. 405/2012 Sb. s účinností od 1. února 2013.
 Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem bylo ze strany společnosti E.ON Distribuce, a.s., postupováno v souladu s platnou právní úpravou a dne 3. 2. 2017 podána žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení. Toto řízení pak bylo ze strany vyvlastňovacího úřadu Městského úřadu Havlíčkův Brod zahájeno dne 13. 2. 2017. V současné době probíhá oceňování věcného břemene znalcem ustanoveným vyvlastňovacím úřadem.
 Není pravdou tvrzení odvolatele p. H., že s ním společnost E.ON Distribuce, a.s. nejednala a nejedná. Zástupce společnosti E.ON Distribuce, a.s., firma SAG Elektrovod, zahájila s p. H. jednání o uzavření smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemenu týkající se předmětných pozemků v katastrálním území Suchá u Havlíčkova Brodu dopisem a návrhem budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene odeslanými dne 3. 12. 2014. Na zaslaný návrh p. H. reagoval prostřednictvím svého právního zástupce JUDr. Ondřeje Mála nesouhlasným stanoviskem. Následně proběhlo několik ústních jednání, kdy na základě námitek p. H. došlo ze strany společnosti E.ON Distribuce, a.s., i k úpravě projektové dokumentace a navýšení výšky vodičů nad terénem. Ačkoliv vyšla společnost E.ON Distribuce, a.s., vstříc p. H. a svojí stavbu přizpůsobila jeho požadavkům, dohoda o věcném břemenu uzavřena i přesto nebyla. Dne 11. 10. 2016 byl p. H. kontaktován přímo společností E.ON Distribuce, a.s., s dalším pokusem o dohodu v této věci. P. H. byla odeslána doporučenou listovní zásilkou s dodejkou kvalifikovaná výzva – Žádost o souhlas s umístěním energetického zařízení, jejíž přílohou byl návrh smlouvy o zřízení věcného břemene s upozorněním, že neodpoví – li na tento návrh do 90 dnů ode dne jeho doručení, má se za to, že návrh smlouvy o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemenu odmítá, a že právo odpovídající věcnému břemenu je možné ve veřejném zájmu vyvlastnit. (-) Na zaslanou žádost o souhlas s umístěním energetického zařízení a uvedený návrh na uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene p. H. opět žádným způsobem nereagoval.“*
17. Žadatel o prodloužení platnosti územního rozhodnutí uzavřel své vyjádření k podanému odvolání s tím, že se snažil s vynaložením veškerého možného úsilí majetkově projednat se žalobcem umístění předmětné stavby na jeho pozemcích, k dohodě však nedošlo, a proto bylo zahájeno vyvlastňovací řízení. Tato skutečnost podle něho odůvodňuje („zakládá“) právní nárok na vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Podle současné legislativy je možno vydat územní rozhodnutí pro stavbu distribuční soustavy bez prokázání věcně právního vztahu k dotčeným nemovitostem

(viz § 86 odst. 3 stavebního zákona), přičemž pravomocné územní rozhodnutí je předpokladem pro následné vyvlastnění. Z tohoto důvodu vyjádřil žadatel přesvědčení, že námitky uvedené v odvolání jsou nedůvodné.

18. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (viz shora) tak, že odvolání zamítl

a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. Podstata jeho odůvodnění je na straně třetí, kde žalovaný konstatuje, že stavební úřad postupoval při posuzování žádosti o prodloužení platnosti předmětného územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 stavebního zákona a v jeho mezích. K námitce o nedokončení majetkoprávních jednání se žalobcem žalovaný uvedl toto:

„V případě, že nedojde mezi odvolatelem a žadatelem k dohodě o zřízení věcného břemene vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh příslušného provozovatele distribuční soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části. (-) Podle § 18 odst. 3 písm. b) uvedeného zákona k žádosti vyvlastnitel připojí územní rozhodnutí, vyžaduje-li jeho vydání pro daný účel vyvlastnění zvláštní právní předpis a není-li stavební úřad, který je vydal, současně vyvlastňovacím úřadem. Podle uvedeného je tedy platné územní rozhodnutí jedním z podkladů pro vyvlastňovací řízení.

Z uvedeného vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí ze dne 8. 4. 2015, č.j. ST/35/2015/Ve, je důvodná a stavební úřad výsledek svého projednání, tedy vydání kladného rozhodnutí řádně odůvodnil. S odůvodněním stavebního úřadu se odvolací orgán ztotožnil, neboť základním smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 stavebního zákona je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených.“

19. Z úřední činnosti je dále nadepsanému krajskému soudu známo, že žalobce u něho podal dne 5. 2. 2018 žalobu vedenou pod sp. zn. 30A 22/2018, kterou brojí proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 14. 12. 2017, č.j. KUJI 89693/2017, sp. zn. 352/2017 Cí-2, jímž bylo mimo jiné rozhodnuto o **omezení vlastnického práva věcným břemenem** k pozemkům parc. č. 1553, 1583, 1584 a 1588 v katastrálním území Suchá u Havlíčkova Brodu (ve vlastnictví žalobce) za účelem umístění a provozování distribuční soustavy s názvem „**V1317/1318 a V1389/1390 — PŘELOŽKY ČEPS, Havlíčkův Brod, Suchá, Mírovka**“. Tedy stavby, která koresponduje stavbě umístěné územním rozhodnutím, o jehož prodloužení platnosti v přezkumném řízení jde. Zřízení práva odpovídajícího věcnému břemeni umožňuje oprávněnému - společnosti E.ON Distribuce, a.s., umístit na pozemcích parc. č. 1553, 1583, 1584 a 1588 v katastrálním území Suchá u Havlíčkova Brodu zařízení distribuční soustavy, a to dva podchodové stožáry a venkovní vedení. Jemu předcházející prvoinstanční správní rozhodnutí o vyvlastnění vydal stavební úřad Městského úřadu Havlíčkův Brod dne 21. 8. 2017 pod č.j. MHB ST/157/2017/soch. Vyvlastňovací řízení bylo zahájeno k žádosti E.ON Distribuce, a.s., podané u stavebního úřadu dne 6. 2. 2017, vyvlastněným je M. H., v přezkoumávané věci žalobce.

B. Právní závěry

20. V přezkoumávané věci se jedná o rozhodnutí, kterým byla prodloužena platnost územního rozhodnutí, a to z důvodu dosud neukončených majetkoprávních jednání s vlastníkem předmětných pozemků – žalobcem. Pro posouzení dané věci bylo nezbytné zjistit, zda byly správními orgány splněny podmínky stanovené zákonem pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí, resp. zda byl dodržen postup ve smyslu § 93

odst. 3 stavebního zákona. Žalobce tvrdil, že nikoliv, přičemž se dovolával mimo jiné i rozsudků Nejvyššího správního soudu, jeho judikatury (viz níže). Dlužno přitom zdůraznit, že přitom zůstal v podstatě jen u odkazů na ně, že je věcně nekonfrontoval s případem žalovaným.

21. V intencích § 12 odst. 1 s.ř.s., podle něhož Nejvyšší správní soud zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování, nemohl krajský soud zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu při svých úvahách o žalobě pominout.

22. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2017, č.j. 2 As 26/2017-44, krajský soud předně zjistil, že jím byla řešena rovněž problematika prodloužení platnosti územního rozhodnutí o umístění stavby, a to na první pohled ve věci obdobné. Jednalo se rovněž o veřejně prospěšnou stavbu, byť dopravní, bylo žádáno o prodloužení platnosti územního rozhodnutí z důvodu, který spočíval v komplikovaném majetkovém vypořádání, v přezkoumávané věci žadatel uvedl jako důvod žádosti, že *„doposud nebylo dokončeno majetkoprávní projednání s vlastníkem pozemků“*, v obou případech šlo o liniovou stavbu fixovanou v územně plánovací dokumentaci. V jeho odstavcích č. 21 až č. 25 je pak uvedeno následující:

„Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že na základě ničím nepodložených důvodů žádosti

o prodloužení územního povolení, že žadatel na realizaci záměru neměl a nemá peníze, přičemž neuvádí, kdy by je mohl mít, dále, že měl zatím jiné priority, přičemž neuvádí, že se tato situace změnila, a že je zde komplikované majetkové vypořádání, které ničím nedoložil, jakožto jediného podkladu pro rozhodnutí, nemohly být správní orgány v rámci svého správního uvážení schopny dospět k závěru, že nejenže platnost územního rozhodnutí prodlouží, ale rovněž, že tak učiní na maximální možnou dobu pěti let.

Zdůvodnění správních orgánů, že je obecně známo, že realizace liniových staveb je finančně i časově náročná, nemůže obstát. Při akceptaci takového odůvodnění by stačilo, aby stavebník o prodloužení platnosti územního povolení pouze požádal a automaticky by mu bylo vyhověno a platnost územního rozhodnutí by byla prodloužena na maximální možnou dobu pěti let. Stavební zákon ale s takovouto možností nepočítá, a nepovažuje takového žadatele (tj. stavebníka liniové stavby) za jakkoli privilegovaného. Diskreční pravomoc správních orgánů má své meze, které nemůže správní orgán překročit, aby se nejednalo o nepřipustnou libovůli. Poněvadž správní orgány zdůvodnily prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí pouze obecně známou náročností výstavby liniových staveb a vůbec se nezabývaly tím, proč prodloužily platnost územního rozhodnutí o maximálně možnou dobu, tedy o pět let, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Nutno tedy uzavřít, že odůvodnění žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí bylo nedostatečné, pouze formální, a nemohlo se stát relevantním podkladem pro kladné rozhodnutí ve věci, které zablokovalo poměry v území na dalších pět let. Žadatel neuvedl žádnou skutečnost, která by mohla vést k závěru, že jeho záměr bude v přiměřené době realizován. Nejvyšší správní soud nepopírá úmysl žadatele realizovat záměr stavby přeložky silnice I/46, ani to, že se neprodloužením doby platnosti územního povolení předmětná stavba zkomplikuje, nicméně, bylo jen na něm, aby svou žádost náležitě odůvodnil, neboť prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nelze považovat za automatismus.

Tvrzení, že by mohlo být neprodloužení platnosti územního rozhodnutí v rozporu s veřejným zájmem proto, že již na něj byly vynaloženy veřejné prostředky, nelze rovněž akceptovat. Jak již bylo uvedeno, veřejné subjekty nejsou nijak privilegovány oproti soukromoprávním

subjektům, jež rovněž vynakládají své prostředky na realizaci svých záměrů. Pokud žadatel, který má stejné postavení jako jakýkoli jiný stavebník, přistupuje k celému záměru laxně a na samém konci platnosti územního rozhodnutí podá pouze formální žádost o prodloužení doby jeho platnosti, není zde žádný důvod, proč by měl být jakkoli zvýhodňován. Nejvyšší správní soud má naopak za to, že stát, příp. jiné veřejnoprávní subjekty nakládající s veřejnými prostředky, disponují dostatečně kvalifikovaným personálním aparátem, aby byly schopny při své činnosti postupovat v souladu s právními předpisy a efektivně a účelně využívat veřejné prostředky.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že prodloužením platnosti územního rozhodnutí nedojde k nepřiměřenému zásahu do práv vlastníků dotčených pozemků, Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedená skutečnost nebyla relevantní pro zrušení napadeného rozhodnutí. Pouze nad rámec Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoli skutečně k vymezení veřejné prospěšné stavby došlo již v územně plánovacích dokumentacích, nutno souhlasit se žalobcem, že právě platné územní rozhodnutí je jedním z podkladů pro eventuální vyvlastnění pozemků a staveb [srov. § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 184/2006 Sb. o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě], tudíž zde existuje potencialita zásahu do jeho práv.“

23. Zároveň se žalobce dovolával i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č.j. 9 As 74/2012-45, a to konkrétně té jeho části, v níž se uvádí toto:

„Účelem časového omezení je, aby bylo se stavbou započato v aktuálním, reálném čase. Jedině tak lze eliminovat nežádoucí důsledky plynutí času, kdy by bylo možno postavit stavbu např. po deseti či dvaceti letech od získání stavebního povolení, ačkoli se již mohly zásadním způsobem změnit např. podmínky v území či požadavky na projektovou dokumentaci a technické parametry u mnohých staveb.“

24. V návaznosti na to třeba předně konstatovat, že uvedené odpovídá obecnému zájmu na tom, aby již jednou povolená stavba byla realizována bez zbytečných průtahů a zdržení, a to z celé řady důvodů. Například, aby vliv provádění stavby na okolí, stavební činností vyvolané imise, vliv výstavby na životní prostředí a pohodu v území, dopravní omezení atd., byly co nejkratší, aby byly stavby prováděny efektivně a racionálně nejen z pohledu společnosti, ale koneckonců i samotného stavebníka. Odkazovaný výňatek je pak nejen obecné povahy, ale pojednává o problematice stavebního povolení, kdežto v přezkoumávané věci jde o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, tedy rozhodnutí zcela jiné povahy. Zmiňuje možnost postavení stavby např. po deseti či dvaceti letech od získání stavebního povolení, což by z hlediska časového nebylo u územního rozhodnutí vůbec možné, když jeho platnost je na rozdíl od stavebního povolení omezena na dobu maximálně 5 let (v době vydání žalovaného rozhodnutí § 93 odst. 1 stavebního zákona), a tedy i při prodloužování jeho platnosti by muselo být k této skutečnosti přihlédnuto. Doba platnosti stavebního povolení, na kterou ji je možno prodloužit, takto omezena není a je-li navíc se stavbou započato, pak již stavební povolení nemůže platnosti pozbýt. Žalobcem zmíněný výňatek z citovaného rozsudku pak v žádném konkrétním směru nezpochybňuje postup stavebního úřadu a žalovaného při rozhodování o žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí v dané věci.

25. Byť by se na první pohled mohlo zdát, že na žalobcem žalovanou věc dopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2017, č.j. 2 As 26/2017-44 (viz výše), není tomu tak, neboť neřeší skutkově stejnou věc, jaká je předmětem daného přezkumného řízení. A to z celé řady důvodů. Na rozdíl od zmiňovaného případu totiž byla příčina žádosti o

prodloužení platnosti územního rozhodnutí, byť v ní uvedena neobratně, zjevná a doložitelná. V žádosti je důvod jejího podání sice shrnut do povšechného konstatování, že „*doposud nebylo dokončeno majetkoprávní projednání s vlastníkem pozemků panem H.*“, nicméně tato jistá nedokonalost byla posléze odstraněna způsobem nevyvolávajícím žádné pochybnosti.

26. K tomu třeba předně uvést, že správní řízení před orgánem prvního i druhého (odvolacího) stupně tvoří dohromady jeden celek a že právě v jeho průběhu doznal uvedený důvod své další konkretizace. Tu třeba spojovat s téměř současně podanou žádostí společnosti E.ON Distribuce, a.s., o zahájení vyvlastňovacího řízení (dne 6. 2. 2017), jejímž smyslem bylo zajistit potřebná práva pro realizaci stavby umístěné územním rozhodnutím. Ze spisu je zřejmé, že k tomuto krajnímu řešení bylo přistoupeno poté, co mezi investorem stavby a žalobcem nedošlo k dohodě o její realizaci z pohledu k tomu potřebných vlastnických či jiných práv. V důsledku délky tohoto neúspěšného jednání pak investorovi stavby hrozilo, že územní rozhodnutí ze dne 8. 4. 2015 pozbyde platnosti. Je zcela pochopitelné, že za tohoto stavu podal žádost

o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Tím nečinil nic výjimečného, jen to, co mu stavební zákon v § 93 odst. 3 umožňuje.

27. Investor stavby přitom nevedl žádná zbytečná jednání se žalobcem, jak ostatně plyne z jeho výše uvedeného vyjádření k odvolání žalobce, dohledatelná ve spisech. Měl snahu dosáhnout s ním vzájemného konsensu, což lze hodnotit jen pozitivně. Vždyť s ním jednal již od roku 2014, ale snaha o vzájemné majetkoprávní uspořádání vyzněla naprázdno. Proto také přistoupil investor stavby k vyvlastňovacímu řízení, a protože je jeho výsledek odvislý od existence platného územního rozhodnutí, požádal o prodloužení jeho platnosti.

28. Důvodem k podání žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí tedy bylo jeho „zachování“ pro účely další realizace předmětné stavby, a to ponejprv pro účely nezbytného vyvlastňovacího řízení. S tímto důvodem žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí uvažovaly i orgány veřejné správy zúčastněné na řízení, jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí, v němž je zmiňována možnost vyvlastnění práv pro danou stavbu. Ostatně jak již uvedeno výše, jde o stavbu veřejně prospěšnou, pro jejíž realizaci je možné vyvlastnit potřebná práva. Popsána je v územním rozhodnutí takto:

„Stavební záměr na 2 stávajících trasách nadzemního energetického vedení je navržen v nezastavěném území obce, v ploše územního plánu NZ – PLOCHA ZEMĚDĚLSKÁ, současně v koridoru technické infrastruktury VT.k02, trasa přechází i přes prostor VU 167 – veřejně prospěšné opatření – lokální biokoridor LBK 74. Dle stanovených podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu jsou v přípustném využití plochy územního plánu NZ – plocha zemědělská přípustné i nezbytné liniové trasy technické infrastruktury, což projednávané úseky stávajících nadzemních vedení jsou. Územním plánem jsou dotčená energetická vedení respektována, není řešeno jejich vymístění z území. Stavba se nachází i v koridoru pro umístění vedení veřejně prospěšných staveb, pro která lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit, konkrétně v koridoru VT.k02 – koridor vyvedení linky ZVN 400 kV Řeporyje – Prosenice (V413) do Mírovky. Záměr stavby v daném koridoru s plánovanou stavbou linky ZVN 400 kV nekoliduje, naopak umožňuje její realizaci dle normových požadavků na výstavbu, je podmíněna projednávanými úpravami na trasách nadzemních energetických vedení.“

29. Z uvedeného je tak zřejmé, že jde o umístění veřejně prospěšné stavby technické infrastruktury, k jejíž realizaci lze podle § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit, neboť zajištění jejího provedení je účelem vyvlastnění. Již sama tato skutečnost je dostatečným osvědčením toho, že žalobcem namítaná neexistence jeho souhlasu, ať již k územnímu rozhodnutí či rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti, je zcela bez významu. Pro uvedenou stavbu lze vyvlastnit (a již také vyvlastněno bylo), a proto ani žadatel o rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nemusí v žádosti dokládat, že má k pozemku, na němž je stavba umístěna, vlastnické či jiné právo, opravňující ho k této stavbě, respektive souhlas vlastníka takového pozemku.
30. Stavební zákon uvádí v § 93 odst. 3, že *„Dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřené ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námitky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřihlíží.“* Z uvedeného je zřejmé, že zákon nestanovuje výslovně žádná hlediska, která by měl stavební úřad brát v úvahu, když posuzuje žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Ze znění citovaného ustanovení lze pouze dovodit, že stavební úřad musí zahájení řízení oznámit těm osobám, které jsou oprávněny vydat závazné stanovisko, či podat námitku nebo připomínku. Správní orgán tak v průběhu řízení posuzuje aktuální situaci v území a zjišťuje, zda je možné stavbu stále umístit, a to zejména s ohledem na námitky účastníků řízení a ochranu veřejných zájmů. O prodloužení platnosti územního rozhodnutí pak rozhoduje na základě své správní úvahy. Pokud nastaly okolnosti, v jejichž důsledku není již umístění záměru přípustné, stavební úřad žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nevyhoví (viz PRŮCHA, Petr. *Stavební zákon: praktický komentář: podle stavu k 1. lednu 2017*. Praha: Leges, 2017, str. 367-368, ISBN 978-80-7502-180-9.) Stavební úřad v intencích uvedeného postupoval.
31. K námitce, že žalovaným rozhodnutím byl žalobce zkrácen na svých vlastnických právech, protože jím povolenou stavbou dojde k omezení jeho vlastnického práva, když se jeho pole stanou méně obdělávatelná, a tak ztratí na hodnotě, třeba předně uvést, že přezkoumávaným rozhodnutím žádná stavba povolena nebyla. K tomu by mohlo dojít až stavebním povolením. Uvedená námitka je tak nejen předčasná, ale i obecná a ničím nedoložená.
32. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud uzavírá, že stavební zákon v § 93 odst. 3 nestanoví pro rozhodování podle něho žádné konkrétní důvody, které by měl stavební úřad brát při posuzování předmětné žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí v úvahu. Jedná se tedy o situaci, kdy s existencí určité právní skutečnosti není spojen jediný konkrétní právní následek. V tento okamžik rozhoduje správní orgán na základě správního uvážení, které by nemělo být projevem libovůle správního orgánu, a proto podle základních zásad správního řízení zvolí jedno z možných řešení, souladné pro daný případ s uvedenou normou. V posuzovaném případě správní orgány spojovaly odůvodněnost žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí s dlouhodobou snahou investora stavby řešit majetkové otázky se žalobcem smírnou cestou, respektive, když se to nepodařilo, tak s probíhajícím vyvlastňovacím řízením a s premisou akceptovanou Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 8. 2014, č.j. 7 As

111/2014 – 43 (viz strana šestá, konec prvního odstavce shora). V něm Nejvyšší správní soud přijal závěr, že „Základním smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 *StavZ* je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených, a to za předpokladu, že žadatel uvede důvody, pro které nepožádal o vydání stavebního povolení, resp. nezapočal s realizací záměru v souladu s územním rozhodnutím. Na jejich základě „může“ stavební úřad prodloužit platnost územního rozhodnutí. Z dikce zákona jakož i ze systematického výkladu lze dovodit, že se zde nejedná o přezkoumávání podmínek pro vydání územního rozhodnutí (resp. o opakované územní řízení), ale o správní uvážení správního orgánu, resp. stavebního úřadu, zda s ohledem na důvody uvedené v žádosti platnost územního rozhodnutí prodlouží, či nikoli.“

33. Jak již uvedeno výše, důvody, které v průběhu správního řízení postupně vykrystalizovaly, shledaly správní orgány zúčastněné na řízení za dostatečné k vyhovění žádosti o prodloužení platnosti daného územního rozhodnutí a krajský soud se s jejich závěry v tomto směru ztotožňuje. Nebyly nepodložené, bylo tomu právě naopak, a to jako důsledek maximální snahy investora stavby vyřešit věc se žalobcem smírnou cestou. Nic mu totiž nebránilo v tom, aby podal návrh na vyvlastnění potřebných práv hned po právní moci územního rozhodnutí. Nevyhovění žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí by v podstatě znamenalo trest za snahu řešit neshody mezi dotčenými osobami společensky preferovanou cestou. Přitom ze strany investora nejde o žádnou zbytnou stavbu, nýbrž o stavbu, se kterou stále počítá a má pro ni společenskou objednávku, která je zakotvená i v územním plánu, jak uvedeno výše. Potvrzením toho, že zájem na její realizaci stále trvá, je i zmíněné vyvlastňovací rozhodnutí. Třeba přitom zdůraznit, že za tohoto stavu by nepřipuštění prodloužení platnosti územního rozhodnutí znamenalo zcela iracionální opakování územního řízení. Investor stavby nepřistupoval k záměru ani laxně, jako tomu bylo v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 26/2017, a proto bylo nutno uzavřít, že odůvodnění žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí bylo dostatečné.
34. Dlužno přitom zdůraznit, že k tomuto závěru dospěl krajský soud, aniž by preferoval (nadřazoval) zájem žadatele (coby zájem veřejný) nad zájem samotného žalobce, neboť skutečnost, že jde o veřejně prospěšnou stavbu, neměla na vlastní správní řízení o podané žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí žádný vliv.
35. Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

36. Žalobce nebyl úspěšný ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti vznikly (viz § 60 odst. 1 s.ř.s.). Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o nákladech řízení ve výroku II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
37. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje

se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 14. listopadu 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu